

der bør falde nogen Kritik af til Kontorchef Larsen. Efter at han havde været oppe at undersøge Sagen, rejste han ind til „Viborg Stifts Folkeblad“ og fortalte, hvor frygteligt alting var; men hvis han i Stedet for at skrive de mange Indberetninger og løbe til Aviserne med de mange Artikler, havde gennemgaaet Regnskaberne en lille Smule bedre, kunde han muligvis have set, at Reglerne netop ikke var af den Art, at de kunde anvendes. De sjællandske Husmænd faar nemlig kun 80 Ø. pr. Medlem i Statstilskud, men saa snart man kommer over til Fyn, kommer man op paa 3 Kr. pr. Medlem, og i Jylland kommer man igen ned, til 2 Kr. 63 Ø. Blandt de Erklæringer, der blev udsendt om denne Sag — det var mange —, var der et Par Erklæringer, der kom samtidig, fra Formanden for de samvirkende jyske Husmandsforeninger og Formanden for de samvirkende sjællandske Husmandsforeninger, der stillede sig an omtrent som to Rafaels Engle, meget uskyldige begge to, de betyder højt og helligt, at de ikke gør saadant noget frygteligt som det, man gør i Jylland. Det forekommer mig rigtigt nok, at der i det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksens Øje var et lille Blink; jeg ved ikke, om det passer. Men det kan for øvrigt godt have sin Rimelighed, hvad det ærede Medlem siger for sit Vedkommende, for den sjællandske Husmandsbevægelse er mere en socialpolitisk Organisation, medens vi i Jylland holder os til det gode gamle Ord, at det ene skal passes, men det andet ikke forsømmes: vi arbejder efter fagøkonomiske Regler, men glemmer derfor ikke det socialpolitiske. Derfor kunde det ærede Medlem maaske have Ret, for det viser sig netop, at den Organisation, der har et Medlemsantal af ca. 20 000, til deres Planteavlssarbejde kun har brugt 16 000 Kr., medens den fynske, der har et Medlemsantal paa under Halvdelen af den sjællandske, har brugt godt og vel 59 000 Kr. til Planteavlssarbejder i Fjor, saa hvis Jyderne er Kæltringer, tror jeg ikke, at Fynboerne er Engle. I Virkeligheden er dog ingen af dem hverken Kæltringer eller Engle, men de Regler, man har faaet, har ikke kunnet bruges paa anden Maade, hvad Ministeren ogsaa har indrømmet i sine Udtalelser i Fjor. Reglerne har været bygget paa et forkert Princip, nemlig dette: du skal have lige saa meget, som du selv giver. Gods-ejeren med 1 000 Tdr. Land faar til Planteavlssarbejder lige saa meget, som han selv yder, og den fattige Hedehusmand ligesaa.

Det er en vis Lighed, men den er af en saadan Art, at den, der vil gøre et Arbejde paa dette Omraade, kan blive afskaaret derfra, hvis Reglerne ikke bruges, som de er brugt. Den højtærede Minister udtalte sig i Fjor saa stærkt imod en Undersøgelse af Landboforeningernes Dyrskueregnskaber. Jeg synes ikke, at Ministerens Stilling er rigtig god. Jeg har ingen Opgørelse over, hvad de bornholmske og sønderjydske Husmandsforeninger har faaet, men saa vidt man kan se af, hvad de andre har modtaget, bliver det knap nok 150 000 Kr., Husmændene har modtaget af Staten som Bidrag til Planteavlssarbejder. Bevillingen paa Landbrugsministeriets Budget er paa 1 080 000 Kr. Af dem har Husmændene modtaget knap 150 000 Kr., men jeg tør vove at paastaa, at det Arbejde, der udføres for disse 150 000 Kr., er lige saa meget værd som det, der er udført for de øvrige 900 000 Kr. Det Arbejde, Husmændene har udført for Sagen, er blevet større fra Aar til Aar. Der er intet, der har glædet mig mere end at se de mange Kæmpeudstillinger, Husmændene har kunnet faa paa Benene i de jyske Byer trods de mange Angreb og alt det, der er kommet frem. Jeg vil haabe, at denne Sag ikke bevirker, at dette Arbejde standses eller begrænses, jeg vil haabe, at man maa kunne blive enig om at faa andre Regler og andre Principper for disse Regler, saaledes at dette Arbejde ikke alene kan blive fortsat, men ogsaa kan blive udvidet, fordi det er et af de Arbejder, der betinger økonomisk Fremgang for hele vort Land.

Den højtærede Minister stillede i Fjor Forslag om at faa de Bevillinger, der er givet i Henhold til Husdyrloven til Præmiering ved Skuer og andre Foranstaltninger, bragt i Overensstemmelse med Virkeligheden. Jeg for mit Vedkommende vilde nu mene, at man maatte kunne nedskære disse Bevillinger. Jeg mener overhovedet, at saadanne Bevillinger bør tages op til regelmæssig Revision. Det bør ikke være saaledes, at fordi en Bevilling en Gang er kommet ind paa Finansloven, skal den blive der til evige Tider; naar den har vakt saa stærk en Interesse for vedkommende Sag, at den kan undværes, saa bør man tage Bevillingen bort og give til andre Formaal. Jeg er tilbøjelig til at tro, og jeg har i saa Henseende en stærk Støtte hos en stor Del af vore Landbrugere, at netop de Bevillinger, der er givet i Henhold til Husdyrloven, kan nedskæ-